

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.94/2013/6 . szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év október 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2013. szeptember 24. napján kihirdetett Kb.II.30/2012/11. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy:

A bűncselekmény jogszabályi megjelölése a 1978. évi IV. törvény. 226.§ (1) bekezdése.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárás során felmerült 13.210,- (tizenháromezer-kettőszáztíz) forint büntügyi költség viselésére.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. szeptember 24-én kihirdetett Kb.II.30/2012/11. számú ítéletével **vádlottat** az 1978. évi IV. törvény 226. §-ába ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt 8 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült büntügyi költség megfizetésére. Ítélete rendelkező részében megállapította, hogy a vádlott szabadságvesztésének utólagos végrehajtása esetén annak $\frac{3}{4}$ -ed részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

A vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1134/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítéletet felülbírálatra alkalmasnak találta, mivel az álláspontja szerint mentes a megalapozatlansági okoktól. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményét is. A mérlegeléssel megállapított ítélettel szemben felmentés érdekében bejelentett fellebbezéseket nem tartotta megalapozottnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a felfüggesztett szabadságvesztés és

a lefokozás együttesen alkalmas a büntetési célok elérésére. Feleslegesnek találta azonban az ítéletben annak megállapítását, hogy a vádlott mikor bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, mivel az elsőfokú bíróság az elkövetés idején hatályos büntető törvénykönyvet alkalmazta, amely alapján ez a rendelkezés felesleges. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárási szabálysértést követett el, amikor az ügy érkezésétől számított egy év elteltével határozta meg a tárgyalás határnapját. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy egészítse ki az elsőfokú bíróság által felhívott törvényhelyet, mely helyesen az 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdése, továbbá a feltételes szabadságról való rendelkezést mellőzze az ítéletből.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője a fellebbezés irányát részben megváltoztatva a vádlott büntetésének enyhítését is indítványozta abban az esetben, ha a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget védence felmentésére. Álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság részletes bizonyítási eljárást folytatott le, mérlegelési jogkörében megállapított ítéleti tényállás megalapozatlan. E körben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége logikai hibáktól nem mentes, mivel feltételezéseket tartalmaz. E körben utalt arra az ítéleti megállapításra, hogy a tanúk azért nem akartak a vádlott jelenlétében terhelő vallomást tenni, mivel rokona a bv. intézet parancsnokának. Ugyanakkor a vádlott következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekményt. Álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyítható védence bűnössége. Szintén kifogásolta az eljárás elhúzódását, amely miatt a büntetőügy megnyugtató lezárásra nem kerülhetett. Megismételte azon indítványát, hogy a másodfokú bíróság elsődlegesen védenccét mentse fel az ellene emelt vád alól, másodlagosan pedig azt indítványozta, hogy ne alkalmazza vele szemben a súlyosabb katonai mellékbüntetést.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Be. 278. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a tárgyalás határnapját az ügy érkezésétől számított több mint egy év eltelte után határozta meg. Az elsőfokú bíróság egyebekben az eljárási szabályok betartásával járt el, az általa megvalósított eljárási szabálysértés az ügy érdemi elbírálására nem volt érdemi kihatással.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Törvényesen ismertette a vádlott nyomozás során tett vallomását, mivel a tárgyaláson élt mentességi jogával, és nem kívánt vallomást tenni. A vádlott a nyomozás során tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, tagadta, hogy bántalmazta volna a sértettet. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben a tanúk vallomását fogadta el, akik a nyomozás során következetesen állították, hogy a vádlott bántalmazta sértett elíteltet. E vallomásokat a tárgyaláson is fenntartották, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása e tekintetben iratellenes, amikor azt taglalja, hogy miért volt szükséges **tanú1** és **tanú2** nyomozás során tett vallomásának elfogadása, akinek a tárgyaláson kellemetlen lett volna kollégájukra terhelő nyilatkozatot tenni. (ítélet 3.

oldal 3. bekezdése) A tárgyalási jegyzőkönyv adatai szerint azonban az állapítható meg, hogy e tanúk fenntartották az eléjük tárt, a vádlottra nézve terhelő vallomásukat a tárgyaláson. **tanú1** a 11. naplószerűség alatti jegyzőkönyv 2. oldal utolsó és 3. oldal első bekezdésében, **tanú2** tanú pedig a jegyzőkönyv 4. oldal 3. bekezdésében. Az elsőfokú bíróság tehát a logika szabályainak megfelelően értékelte a bizonyítékokat, amikor nem fogadta el a vádlott tagadását, és lényegében a vádirattal egyező tényállást állapított meg. Az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a másodfokú bíróság elfogadta felülbírálatá alapjául.

A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A vádlott és védője új bizonyítékra, vagy tényre a fellebbviteli eljárás során nem hivatkozott, a másodfokú bíróság hivatalból sem tartotta szükségesnek további bizonyítási eljárás lefolytatását. A vádlott felmentésére irányuló fellebbezés lényegében az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelését támadta, a bizonyítékok újraértékelésével új tényállás megállapítását célozta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő újraértékelésének a Be. 351. § (1) és 352. § (3) bekezdésében írt feltételei nem állnak fenn. A vádlott és védője által előterjesztett fellebbezés a felülmérlegelés tilalmába ütközik, amely a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és nem tévedett, amikor a cselekmény elbírálásakor, a Btk. 2. §-ára figyelemmel, annak elkövetése idején hatályos büntető jogszabályokat alkalmazta. Az elbíráláskor hatályos Btk. 301. §-a a vádlott terhére rótt hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetést súlyosabban, 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti, ezért az új Btk. alkalmazása nem tette volna lehetővé a vádlott cselekményének enyhébb megítélését.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott tényállásban írt cselekményével elkövette az 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetést. A vádlott, mint szolgálatát teljesítő büntetés-végrehajtási őrző az 1978. évi IV. törvény 137. § 1/I pontja alapján hivatalos személyként járt el az őrizete alatt álló fogvatartottal szemben, akit megrúgott, illetve megütött. Mindezek alapján maradéktalanul megvalósította az idézett bűncselekmény törvényi tényállási elemeit. Annyiban tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a jogszabályhelyet pontosan nem jelölte meg, amit a másodfokú bíróság határozatában pótol, megállapítva, hogy annak helyes jogszabályi megjelölése az 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdése.

A vádlott büntetésének enyhítése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság lényegében helyesen tárt fel a figyelembe vehető bűnösségi körülményeket, és helyesesen vette figyelembe, hogy a vádlott már többször összeütközésbe került a büntető törvénnyel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az általa kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés, annak tartamára és a felfüggesztés próbaidejére figyelemmel a vádlott terhére rótt bűncselekménnyel arányos, és az alkalmazott lefokozással együtt alkalmas a büntetési célok elérésére. A vádlott előéletére, illetve a terhére rótt bűncselekményre figyelemmel méltatlan rendfokozat viselésére, ezért nem alkalmazható vele szemben enyhébb katonai mellékbüntetés. Az erre irányuló indítványt a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, a vádlott büntetésének enyhítését célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helyes indokainál fogva helybenhagyta. Nem tartotta szükségesnek, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést mellőzze, bár megjegyzi, egyetértve az ügyészi állásponttal, hogy az szükségtelenül szerepel az elsőfokú ítélet rendelkező részében, mivel az elsőfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény alapján járt el.

A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének működésével összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

A másodfokú bíróság végzése a Be. 371. § (1), (3), (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. október 22.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. szavazó bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2014. október 22.

**Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke**